

magyar vonat az éjszakában

*a kocsikban félhomály
tántorgásában meg-megáll
a sötétből olykor szemedbe vág
egy-egy kósza fény sugar
de nem világít
és nem vakít*

*nincs is szemed
más néz ki rajtad
nem ismered, de más
és idegen minden állomás
nem is oda érkezel
ahol leszállsz*

*magyar vonat
robog az éjszakában
elfüggönyözött ablakok
s az ablakokon át
sikoltó lámpák reflektorok
senkit sem bántanak
hiszen az utasok vakok*

bazanéző

*nem úgy múlik el a múlt, hogy összeomlik,
hanem kiköltözik az idő résein
a végtelenbe;
a végtelen – te vagy,
újrateremteni képtelen önmagad
de te vagy mindörökké: a Ma,
az érkező, az idegen,
minden nap új ajtón s ablakon kaparsz,
felbillen veled a föld,
a fák, hegyek és falak,
veled kering millió alak,
az árnyékból kilép a Nap,
mögötte minden árnyékban marad;
batalmas láz a világ,
csukott szemmel menekül, aki lát,
az otthonra vágyó visszanéz –
s ott találja a fénytörésben önmagát.*

átváltozásaim

*megfoghatatlan csendbe kövesedve
beleköltöztem hallgató hegyekbe
drágakő arany után bennem ne áss!
– vajon mit ér a rejtett csillogás?*

*a szélhullásban vagyok a levél
kerengésében földet sosem ér
s ha egyszer végképp felkap a szél
– a föld nélküli lebegés mit ér?*